

Kronprinsens av Sverige tal den 23 mars 1940.

HOS INGEN av oss alla, som bygga och bo i Sveriges land, komma någonsin de skakande intrycken av det 3 ½ månaders krig, som så hjältemodigt utkämpats av vårt broderfolk Finland att ens i minsta mån försvagas. Den 30 november 1939 var dess början. Det är ej mer än 10 dagar sedan dess slut, den 13 mars 1940. Allt, som därmed står i sammanhang, är ristat med eldskrift i våra hjärtan. På århundraden har väl ej den svenska folksjälens skakats så djupt som nu.

Freden i öster - sådan den nu är - är numera ett faktum. Det tyckes mig då, att det enda riktiga vi kunna göra, det är att blicka framåt, att anspänna all vår andliga och kroppsliga energi för att fullfölja våra uppgifter såsom enskilda människor och såsom folk. En av våra stora uppgifter är utan tvivel att hjälpa Finland.

Det hårda fredsslutet var knappast ingånget, förrän Finlands modiga folk - ett föredöme för andra - vände blicken mot framtiden, började omställa sin under kriget glansfullt hävdade, sega energi för återuppbyggandets tålmodsprövande värv. Vilken överväldigande stor uppgift! Städer sönderslagna, byar brända, gårdar och kommunikationsmedel förstörda. Husdjur och husgeråd förlorade. Och det värsta av allt, viktiga landsdelar förlorade, ungdom i sin bästa ålder, familjeförsörjare, ja även kvinnor, barn och åldringar, skördade av döden, många dömda till krymplingens, den arbetsoförmögnes bittra lott. Och därtill detta jätteproblem, att finna nya hem, nya uppgifter, för hundratusentals medborgare från de förlorade områdena.

Säkert kommer Finlands folk att visa oss andra, huru man löser sådana svårigheter. Men Finland behöver hjälp. Det har rättighet att vänta hjälp, så sant som mänskligt mod, viljestyrka och lugn förtröstan äro egenskaper, som hos människor måste framlocka en obetvinglig vilja och lust att hjälpa.

Denna vilja har hos oss i Sverige under kriget tagit sig uttryck av sådana mått, som förut varit helt okända här i landet. Och ändå ha vi som frändefolk och medmänniskor skyldighet att hålla ut i vårt hjälparbete. Därför: fram hela Sveriges folk för ny hjälp till Finland! Tag nya krafttag för hjälpverksamhet och insamlingsarbete! Långt ifrån att slappas av, måste detta arbete nu bli intensivare än någonsin, offervilligheten större än någonsin, givandets glädje kännas större än någonsin!

Under senast förflutna vecka har undersökts vad som lämpligen borde göras, för att vårt hjälpverk för Finland må organiseras så väl och så effektivt som möjligt. Resultatet är att k.m:t nu tillsatt en "Rikskommitté för Finland", där jag fått det ansvarsfulla uppdraget att vara ordförande, och som i övrigt består av: överståthållare Nothin, fru Maja Sandler, f. d. generaldirektör Malm, direktör Hérnod och redaktör Casparsson.

Rikskommitténs uppgift är att säkerställa och befordra samarbetet mellan de organisationer, som verka för Finland, så att splittring och dubbelarbete undvikas. Senare, efter det överläggningar ägt rum med vederbörande finska och svenska myndigheter och organisationer, kommer att lämnas närmare redogörelse för våra arbetsuppgifter och vad därmed äger samband. Redan nu bör dock omnämnas, att Centrala Finlandshjälpen, vilken nu kommer att själv avveckla sin penninginsamlade verksamhet, däremot fortsätter med sina sociala uppgifter. Insamlingen av penningar koncentreras hädanefter till Nationalinsamlingen. Den nya Rikskommittén kommer däremot att i samråd med de finska myndigheterna besluta om medlens användning, där de bäst behövas, varvid givetvis all hänsyn tages därtill, att pengarna gå till de ändamål, för vilka de givits.

Och nu ännu en gång: alla fram för det gemensamma målet! Nya krafttag behövas! Ingen får svika! Från Finland ljuder i dessa dagar det trovissa ordet: "vi skola bygga upp vårt land igen". Och från denna sidan Östersjön vilja vi enstämmigt svara: "Vi skola hjälpa eder så långt vi det förmå".

Publicerats i boken "FINLAND landet som kämpade". Utgivare: Itsenäisyyden Liitto/Självständighetsförbund, Helsinki, Finland. Tryckt i Stockholm, 1940.

Ruotsin kruununprinssin puhe 23. maaliskuuta 1940.

Kenessäkään meistä kaikista, jotka asumme ja teemme työtä Ruotsin maassa, ne järkyttävät vaikutelmat siitä 3½ kuukauden sodasta, jota veljeskansamme Suomi niin sankarillisesti soti, eivät ole vähäisimmässäkään määrin heikentyneet. Sen alkua oli 30. marraskuuta 1939. Sen päättymisestä, 13. maaliskuuta 1940, ei ole enempää kuin 10 päivää. Kaikki, mikä siihen liittyy, on hakattu tulikirjaimin sydämiimme. Ruotsalaista kansansielua ei varmaankaan ole vuosisatoihin ravisteltu niin syvältä kuin nyt.

Rauha idässä – sellaisena kuin se nyt on - on nyt tosiasia. Minusta tuntuu, että ainoa oikea, mitä voimme tehdä, on katsoa eteenpäin, valjastaa kaikki henkinen ja ruumiillinen energiamme täyttämään tehtävämme yksilöinä ja kansana. Yksi suurista tehtävistämme on ilman epäilystä auttaa Suomea.

Kova rauhansopimus oli tuskin solmittu, kun jo Suomen urhea kansa - esikuva muille - käänsi katseen kohti tulevaisuutta, alkoi kääntää sodan aikana loistavasti vaalitun, peräänantamattoman energiansa jälleenrakennuksen kärsivällisyyttä koettelemaan toimeen. Mikä tavattoman suuri tehtävä! Särjetyt kaupungit, poltetut kylät, tilat ja kulkuvälineet tuhottuja. Kotieläimet ja tarvekalut menetettyjä. Ja mikä pahinta, maan tärkeät osat menetettyjä, nuorisoa parhaassa iässään, perhehuoltajia, vieläpä naisia, lapsia ja vanhuksia kuoleman korjaamina, monet tuomittuina raajarikon, työkykynsä menettäneen katkeraan osaan. Tämän valtavan ongelman lisäksi uusien kotien, uusien tehtävien löytäminen sadoille tuhansille menetettyjen alueiden kansalaisille.

Varmasti Suomen kansa tulee näyttämään meille muille, kuinka sellaiset vaikeudet ratkaistaan. Mutta Suomi tarvitsee apua. Sillä on oikeus odottaa apua, niin totta kuin ihmismielen rohkeus, tahdonvoima ja levollinen usko ovat ominaisuuksia, joiden täytyy ihmisissä pakottaa esiin vastustamaton tahto ja halu auttaa.

Tämä tahto on täällä meillä Ruotsissa saanut sodan aikana ilmaisunsa sellaisissa mitoissa, jotka olivat aiemmin täysin tuntemattomia tässä maassa. Ja kuitenkin meillä, sukulaiskansana ja kanssaihmisinä, on velvollisuus olla peräänantamattomia avustustyössämme. Siksi: koko Ruotsin kansa uuteen Suomen-apuun! Uusi luja ote avustustyöhön ja varainhankintaan! Otteen kirjoamatta tämän työn tulee tulla intensiivisemmäksi kuin koskaan, halun uhrata suuremmaksi kuin koskaan, antamisen ilon tuntua suuremmalta kuin koskaan!

Viimeksi kuluneen viikon aikana on tutkittu, mitä soveltuvimmin pitäisi tehdä, jotta Suomen avustustyömme voidaan järjestää niin hyvin ja niin tehokkaasti kuin mahdollista. Tuloksena on, että kuninkaallinen majesteetti on nyt nimittänyt "Kansalliskomitean Suomea varten" (*Rikskommitté för Finland*), jossa minulle on annettu vastuullinen tehtävä olla puheenjohtaja ja joka muutoin koostuu seuraavasti: [Tukholman läänin ylin maaherra] *ståthållare* [Torsten] Nothin, rouva Maja Sandler, entinen pääjohtaja [Gösta] Malm, johtaja [Torsten] Hérnod ja toimittaja [Ragnar] Casparsson.

Kansalliskomitean tehtävänä on varmistaa ja edistää yhteistyötä Suomen hyväksi toimivien järjestöjen välillä, jotta vältetään päällekkäistä ja kaksinkertaista työtä. Myöhemmin, kun Suomen ja Ruotsin asianomaisten viranomaisten ja järjestöjen kanssa on pidetty neuvonpitoa, annetaan tarkempi kuvaus työtehtävistämme ja niihin liittyvistä asioista. On kuitenkin jo mainittava, että *Centrala Finlandshjälpen* [Suomen Avun Keskus], joka nyt tulee itse luopumaan varainhankintatoiminnastaan, tulee sensijaan jatkamaan sosiaalisia tehtäviään. Rahankeruu keskitetään *vastedes Nationalinsamlingen*in [kansalliskeräykseen]. Uusi Kansalliskomitea tulee sensijaan päättämään yhteistyössä Suomen viranomaisten kanssa varojen käytöstä siellä, missä niitä eniten tarvitaan, ottaen tietysti huomioon, että rahat menevät niihin tarkoituksiin, joihin ne on annettu.

Ja nyt jälleen kerran: kaikki yhteisen tavoitteen puolesta! Uusia ponnisteluja tarvitaan! Kukaan ei saa antaa periksi! Suomesta kuuluu näinä päivinä uskoa täynnä oleva sana: "me tulemme rakentamaan maamme uudelleen". Ja Itämeren tältä puolelta haluamme vastata yksimielisesti: "Tulemme auttamaan teitä niin paljon kuin kykenemme".

Julkaistu kirjassa "FINLAND landet som kämpade".[SUOMI maa joka taisteli]. Julkaisija: Itsenäisyyden Liitto / Självständighetsförbund, Helsinki. Painettu Tukholmassa 1940. Käännös Pauli Kruhse

Speech by the Crown Prince of Sweden, March 23, 1940.

NO ONE of us all, who live and work in Sweden, the tragic impressions of the 3½-month war that our brother nation Finland fought so heroically have not weakened to the slightest degree. November 30, 1939, was its beginning. It is not more than 10 days since its end, March 13, 1940. Everything related to it is carved with letters of fire in our hearts. The Swedish people's soul has probably not been shaken as deeply for centuries as it is now.

Peace in the East - as it is now - is now a fact. I feel that the only right thing we can do is to look ahead, harness all our spiritual and bodily energies to fulfill our mission as individuals and as a people. One of our great tasks is without a doubt to help Finland.

A harsh peace treaty was hardly reached when Finland's brave people – an example for others - turned their eyes to the future, began to shift their brilliantly assertive, tenacious energy during the war to the patience enduring mission of reconstruction. What an overwhelming task! Cities destroyed, villages burned, farms and vehicles destroyed. Pets and utensils lost. And worst of all, important parts of the country lost, youth in their prime, breadwinners, even women, children, and the elderly reaped by death, many condemned to the bitter lot of the crippled without ability to work. And in addition to this huge problem, finding new homes, new jobs for hundreds of thousands of citizens from the lost areas.

Certainly the Finnish people will show us others how to solve such difficulties. But Finland needs help. It has the right to expect help, as true as human courage, willpower, and calm confidence are qualities that must evoke in people an unconditional will and desire to help.

This will has been expressed here in Sweden during the war in measures that were previously completely unknown in this country. And yet, as relatives and fellow human beings, we have an obligation to be unrelenting in our relief work. Therefore: the entire Swedish people for new Finnish aid! A new firm grip on the aid work and fundraising! Far from relaxing, this work must now become more intense than ever, the willingness to sacrifice greater than ever, the joy of giving felt greater than ever!

In the past week, it has been investigated what should be done most appropriately so that our aid work in Finland can be organized as well and as efficiently as possible. As a result, the Royal Majesty has now appointed the “*Rikskommitté för Finland*” (National Committee for Finland), in which I have been given the responsible task of chairing, and which otherwise consists of: [Stockholm Province Governor] *ståthållare* [Torsten] Nothin, Mrs. Maja Sandler, former Director General [Gösta] Malm, director [Torsten] Hèrnod and journalist [Ragnar] Casparsson.

The task of the National Committee is to ensure and promote co-operation between the organizations working for Finland in order to avoid division and duplication of work. Later, after consultation with the relevant authorities and organizations in Finland and Sweden, a more detailed description of our work tasks and related matters will be provided. However, it should already be mentioned that *Centrala Finlandshjälpen* [the Finnish Aid Center], which is now going to wind up its own fundraising activities, but will continue its social tasks. Fundraising will henceforth be centralized in the *Nationalinsamlingen* [National Fundraiser]. On the other hand, the new National Committee, in cooperation with the Finnish authorities, will decide on the use of the funds where they are most needed, supervising, of course, that the money will go to the purposes for which it was given.

And now once again: everyone for a common goal! New efforts are needed! No one is allowed to give in! From Finland these days the word with unshakable faith sounds: "we will rebuild our country" . And from this side of the Baltic Sea, we want to respond unanimously: "We will help you as far as we can."

Published in the book "FINLAND landet som kämpade." [FINLAND the country that fought]. Publisher: Itsenäisyyden Liito / Självständighetsförbund, Helsinki. Printed in Stockholm in 1940. Translation by Pauli Kruhse.